

живѣе, щѣлъ да остане живъ и при турцитѣ. Не му се оставяше гърнето съ жѣлтицитѣ, си мислѣхъ азъ. До като се изкачимъ на горѣ изъ гората, нахѣлтаха въ село конници турци — башибозуци. лавнаха кучетата и турцитѣ се разтаршуваха изъ село. На мрѣкване видѣхме какъ горѣше нашата кѣща. Мама и тати плачеха, пѣкъ азъ мислѣхъ за дѣда и нашето куче.

Зимувахме въ едно село до рѣката Янтра и тамъ виждахме рускитѣ казаки съ голѣмитѣ коне, гледахме топове и пушки. Азъ хвърлихъ червения фесъ и наложихъ едно кожено калпаче.

Напролѣтъ, като се стопи снѣга, трѣгнахме съ тати за нашето село. Вървѣхме два-три дни, кѣдѣто минавахме сѣ развалини — нѣма жива душа. Приблжихме нашето село. Отдалечъ не се забѣлѣзваше никаква кѣща, само чухме кучешки лай.

Посрѣшнаха ни кучета, не ни даватъ пѣтъ. Едно сиво рунтаво куче много ни сплаши. Баща ми каза, че това куче прилича много на нашия Кѣнчо. Завикахмe му на име, пообадихме се — кучето ни позна. Да видите тогава каква радостъ и подскачане.

Трѣгнахме съ нетѣрпение кѣмъ изгорената ни кѣща. Кучето се радва и върви напрѣдъ, върви до едно крушево дърво въ градината, върне се и почне да вие.

Ние не обрѣсахме внимание на това, отидохме до изгорѣлата кѣща, тати се разплака, разплакахъ се и азъ, но кучето не иде при насъ, лае и жално вие до кичестата ни круша. Азъ не се стѣрпѣхъ и отидохъ да видя. То ме посрѣшна съ радостъ. Азъ отидохъ и заплакахъ.

Помня какъ плачехъ и викахъ: „Тате, тате, ела да видишъ! Ела да видишъ моя дѣда умрѣлъ и изсѣхналъ!“

Тати дойде на бърже, разплака се, видѣхме сѣщинскитѣ дрехи, торбичка, сопичка и кости на дѣда.

Плакахме съ гласъ и милвахме нашия Кѣнчо.

Тати колѣнича, прѣкрѣсти се и зацѣлува коститѣ на дѣдо. Азъ почнахъ да събирамъ изгнилитѣ почти дрехи, вдигнахъ торбичката и се простнаха по земята дѣдовитѣ жѣлтички.

Тати събра коститѣ на дѣда и ги върза въ една дреха.